

MC
265.845

Konczek
József

... most már
elmondom
a nagylányomnak

Koncsek József
... most már elmondom
a nagylányomnak

Konczek József
... most már elmondom
a nagylányomnak

Hungarovox Kiadó
Budapest, 2024

A borítót Boccaccio festményének felhasználásával
Pereszlényi Helga tervezte

© Konczek József, 2024

ISBN 978-963-534-217-4

MC 205.845

2024

János Kórház, Orgonás...

Volt, hogy csak a hídig mehettem el vele.
Kért, hogy ott szálljak le, ne menjek tovább.
Ugyanis neki ott kell leszállnia, és nem szabad megtudnom.

Azért... még integetett, ahogy tovább haladt a
szerelvény – mert máskor meg fennmaradtam,
a végállomásig utaztam és onnan vissza, ahol már nem volt ott.
Aztán az alsó végállomás.
János Kórház, Orgonás... Erdei iskola... és vissza...

*

És most együtt utazunk. Egészen föl.
Ott van egy vadkörtefánk.
Tízéves volt, amikor belevéstem az „A+T” jelet.
A mi jelünket.
A kislányommal.
A nagylányommal.

(1982–2019)

Szívsajdító

Nekem élvezet,
ha ő vezet.
Mellette ülni,
és elmerülni.
Amikor nincsen sár se benn, se kinn,
és vannak tavaszra ébredéseim.
Egyáltalán, belegondoltatok-e már,
hogym nekünk vannak évszakaink?
Most nem sorolom fel mindet –
De vissza a ritmushoz.
Mondom, élvezet.
És nem én fékezek,
nem én gyorsítok,
és nem én szólok ki az ablakon,
hogym van jogosítványom, megmutathatom.
Nekem élvezet,
ha ő vezet.

Hát igen,
az volt az élvezet,
ha ő vezetett.
Ő, szinte már áhítattal,
én, kezemben
valami ügyvédő átirattal,
vagy egy doboz energiatallal,
és volt már mindenünk,
először is gyermekünk,
és elmagyaráztam
neki is, a kislányomnak is,
hogym látjátok, vannak évszakok,
csak nézzetek ki a tájra,
ez olyan,
mintha semmi se fájna,
semmi se fájna.*

---

* (Még jóval a válásunk előtt.)

A praegrüni

Valamelyik orosz szakos (felsős)
találta ki, a grüni-játékot.

Volt grüni, volt praegrüni és postgrüni,
postpost grüni, postpostpostgrüni – hát volt az is.

A grüni – fiatal lány. Az ma is.
A többi meg úgyis értitek.

(Móricz körtér. Villamos.
És ott állt mindig reggel a kis praegrüni.
Óvatosan lépked ilyenkor az ember.
Alaposan megnézegeti,
aztán visszajön, oldalba bök,
s elismerő fejcsóválás közben
idesúgja halkan: „PRAEGRÜNI”.)

Francia nyelvlecke

Olyan kéjelegve mondta ezt a szót
az utazási iroda kis nője,
„kuset”,
hogy látszott, nemrég óta tudja,
és ízlelgeti,
némi rafinált arccal, kifejezéssel,
gondolván, én nem értem,
s akkor elmagyarázhatja,
hogy a személyi fekvőhely
a vonaton, ahová most szervez, az,
„tudja, olyan, mint egy jó zug,
ahol jól el lehet...”
No, tudtam, mit jelent
a „kuset”
„szö kussé” – aludni, franciául...
Szóval, lehet ott aludni is.
Lehet, hogy ebből van a „kuss”.
Persze – magyarul.

Párbeszéd a szigeten

- ... mikor jöttél ki?
- Csak nemrég. Úgy talán fél órája.
- Látom. Szabaduló cipőt hordasz.
- Mit? Ezt én a turkálóban vettem.
- Mi? Nem voltál benn a sitten?
- Nem. Nem én. Ezt miért mondod?
- Mert a cipődről gondoltam. No, az isten áldjon!
(Aztán elment.)

A csoportszellem ragasztópóra

Amikor Márta megcsináltatta a felső szintet, mert ki akarta adni albérlőknek. (Jó! Albérlők – fölöttünk.)

Ott volt ez a srác. A haverjai, akik vele együtt vállalták a munkát, leléptek. Ez ott állt és maszatolta a simítókanállal.

De nem akart megkötni. Felmegyek hozzá. Hát, azt a cementet éjszaka cuffolták a raktárból. Kutya nem volt, a kerítésen át, és kocsira. De eltévesztették. Mert ebben a zsákban nem cement volt, hanem valami ragasztónak való por. Az meg nem köt, ugye.

A srác beleragadt.

Kivakartam valahogy.

Meséli, hogy ő is ott volt, kétszer fordultak.

Itt meg azt a három zsákot rakták le.

De, mondom, ez meg nem cement volt.

– Úgyis be fognak gyűjteni – mondja a srác.

– A betörőket?

– Ja! A Klobecot már bevitték. Az meg úgyis beköp.

– Ide figyelj! Amikor majd kihallgatnak, mondd meg, hogy téged csak belerángattak, s hogy árva vagy, nevelőotthonból léptél le... és majd megérti a nyomozó...

– Gondolja? S ha kienged is? Csak őket keresem meg, már, ha elengedik őket. Különben csak lófrálgak egyedül???

*

A lány odajött. A Batthyány téren.

Odébb a másik padon a többiek. Hárman.

Ez odajött.

– Még nem ettem: ott a palacsintás. De jó volna egyet.

– Az mennyi?

– Háromszáz ötven. Egy.

– Nesze – kaparok elő egy ötszázast. – És a másik?

– Még hárman. Azok se ettek.

– Nem úgy értem – intek a karcsú alakjára.

(Haja hosszú, de nem mosta legalább egy hónapja. A lány piszkos. De arcra is még hamvas.)

– Ja? A másik? Az ezerötszáz. De csak magának.

– Piszkos vagy.

– Hát, van odébb a Duna. Nem?

– No, menj innen!

A haj

– Jobb volt, amikor meghagytad
a homlokodon kétoldalt, le az arcodra.
Minek nyírtad le egyenesre a homlokodon?
Úgy nézel ki így, mint egy boci. Úgy meg
Flórára hasonlítottál.

– Ja, a Prímavera, Botticelli.

– Az. És a srác? Jó még?

– Hát, ugye vele hajtok. Kell.

Te meg ne beszélj ki mindent. Jó?

A támadás-játék

Amikor a F.-t (Fazok, ugye) kivágták a Mènesi úti „lovardából” – kollégiumból. Ugyanis az orosz szakos, negyedik évfolyamosok.

Én elsős, a Béla fölött az emeletes ágyon.

Bejöttek és a Gabi az asztalra terített barna csomagolópapírra odarajzolt egy nagy faszt. (Úgy tett, mintha neki állna föl, és körül rajzolta volna, pedig nem is állt föl neki.)

Jön a Fazok a WC-ről.

Körül nézi a rajzot.

– Ez már igen.

És elkezdik. Hárman-négyen körül állják az asztalt. Fazok a faszt átrajzolja egy Vastag Bertára. (Pedig az nem II., hanem I. világháborús hatalmas német ágyú volt. Igaz, volt Hitler-nek is egy igen nagy ágyúja.)

– No, kérem. A Sturmbannführert a gyalog hadosztály tábornokává előléptetem, és a mogyoróbokrok mögött vár a rakétára. Akkor – Vorwärts! Maga, légierőparancsnok úr, Mein Herr, a stukáival észak-nyugatról fél óráig bombázzák őket.

– Jawohl! És akkor én meg a tankokkal! – szól közbe egy másik.

– So! A gyaloghadosztály leugrál a tankokról és akkor... totál!

– ... in ordnung!

Hát, így ment ez minden este. Mi meg Bélával, mint két kis kuka...

Aztán pár nap múlva a T.-ai, a diákbizottság elnöke, hivatja F.-t.

– Mi folyik abban a szobában?

F. hallgat.

Ott ül a diákbizottság.

Hallgatják.

– Hát, ugye – kezdi – a Führer parancsára...

– Mi? Micsoda?

– Hát, igen. Akkor lerohantuk Groznijt, meg Majkopot, a Krímet az olajért...

– Hallgass! Hogy képzelitek ti ezt? A mi kollégiumunkban! Meg vagytok ti hülyülve?

– Hát, amikor a bajtársak kitűzték a Kazbek csúcsára...

– Csend! Mondd, honnan veszitek, hogy Hitler leigázta a nagy Szovjetuniót???

– Hát, nem úgy volt? – nézett vissza fapofával a F.

Hát, ezért rúgták ki. A többit is. Pedig Béla meg én nem jelentettük fel őket.

Megrenovált isme* negyven év + 15 év után

1.

Csövek kígyóznak föl-le józanul.

A ránk fonódó hűs ólomcsövek.

Álmainkat emésztí a ház.

Ülj ki, Vera, jóllakott szemén.

Tamásként eljárhattam volt az Ó(r)égBudán,

s mert láttam, házfalakba; hm, hm, ujjtővig

a sok seb,

és Rommeltakarítás volt, az régebbente volt,

s „majd én, majd én, majd én” lapátolandó

azt a sok havak.**

2.

A kilóttkörte mélybetérő utca, hát az is,

ám lépegetni föl, de föl a Ménes-lépsoron,

és meztelenül futni, futni, futni,

hogyan meg se ismerem magam.

meg lóleves helyett a kőleves, de az.

Hogy „nem érdemes egy pohár bort inni”.

S a borjúbáránybéget-frizurás. De klassz lány.

Bizonymagam, a Feneketlen tó, a holtató.

És Jóskaiskola***, később meg Évici.

S mer’ „túlhan éppen” reklámneon reklamált, clamált,

latinzengették távirati dróthúrok, hurok,

de Faludy Györgyöt én már akkor; pompejhamuüreges

idő, idő, idő,

s persze Zsombolya****, a gombolya,

a véradó.

---

* isme, vagyis ismeret. A vers 1965–2000–2019 körül vajúdott.

** nem havat – havak. Szoktak így beszélni.

*** Jóskaiskola: A József Attila Gimnázium

**** A Zsombolyai úton lehetett vért adni. (2 dl = 180 Ft)

Transz

Hasfelmetsző orvosom
bennem az ősbűnt üldözi,
s míg a legbelsőm tükrözi,
én az ágy szélét mardosom.

De íme, megadom magam,
tépje ki, mint egy rossz lapot,
mit egy vad kor bennem hagyott,
irgalmas én uram.

Amint itt fekszem jámborul,
lehet, hogy imakönyv leszek,
az én imáim véresek –
ég, föld fedélként rám borul.

Irgalmasrendi Kórház, 2013. január

*A műtét után Dr. Torda István főorvosnak,
aki a Jóistent szolgálja.*

Pallérozkodás

*Hátbapüffentés
egy naiv észrevételnek*

Mielőtt még úgy éreztem volna,
    hogy ismerem már költői eszközeim
kelléktárát, vagyis a mesterség
    legfőbb fogásait Kltanultam,

elgondoltam, lesznek könyveim,
    először csak egy, de aztán több is,
ámde kérdéses, hogy milyen sorrend
    lesz alkalmas a BEfogadásra.

Értvén ezen azt is, hogy szándékosan
    választottam több, eltérő versmodellt
a más és más környezetekhez tartozó
    érzésvilágom LEírásához.

Nagyanya udvaráéhoz, azután a kamaszkori évek
    proliudvarában megélt benyomások
szabadversekben – azon belül is néhány
    arculatú – FELdolgozására.

S alapvetően a harmadik nagy versbokor
    az értelmiségi gondok bemutatásához
ezeket kétsoros, egészséges lélegzetű mondatokban
    próbáltam megírni, mint nagy sóhaj.

Namármost, ami az időrendet illeti,
    az volt kezdettől az eltökélt szándékom,
hogy mivel egyszerre élek én minden időt,
    mégis más-más külalakkal fogjam őket ÖSSZE.

Régmúlt, közelebbi és jelenidő
    életszakaszok akkori tanulságait,
ámde most már egyszerre és egymás mellett
    írva könyvbe – így köszönnek VISSZA –

Ámbár ezt a nyilvánvaló előadásmódot
egyöntetűnek kívánta látni néhány kritikus,
formáját tekintve is – gondolom, aki szitárt penget,
annak olyan egyhangúság a kívánatos.

Olyan a tenyered...

Olyan a tenyered, mint a nőszirm levele,
ahhoz törleszkedik a kibontakozó fodor,
így hát, gondolom, hogy magányos lehetsz,
főleg teliholdkor, éjjel,
amikor kutyák harapdálják az égi mélytányért,
és a fogukra csokoládépapír-ezüst-franc tapad.

Az ecetfa védelmében

(egy didergő, üde arc)

Nem tudtam, hogy bálványfának hívják,
ecetfa, így tudtam,

Szákiék

sufnija mellett,

ám ez a fa

föjléje nőtt jóval,

keserű,

vagy még inkább a savanyú szagú,

ugyanakkor túlmézes virágzatú,

mégis: afféle bakancs-szagával,

ilyen volt az ecetfa,

mintha füzéres

virága és ez a lumpenproletár-büdös
tréfálkozott volna

az ötvenes évek

kamaszkorombéli,

elkeserítően mocskos udvarában.

„Jól tudhassa az ééétársnő...”

rémlik a fülemben, amint a párttitkár

ezzel bocsájtja el az anyámat,

(s minek is ment oda a szegényem?)

„Tudhassa jól az ééétársnő,

ha nincs magánál a párttagkönyve...

mit, azt mondja: nincs?...

hisz tudhassa ééétársnő!

pártbizottság ez, nem szociális osztály...”

Az a szag,

a párttitkár elvtárs... pártszerű lábszaga.

Az üdő

Esküszöm, ez olyan volt, mint egy hurok,
helyesebben szólva
mint önmagába kanyarodó görbe,
annyi év után, most – nézve a tükörbe –
ha nem beszélek róla,
talán szabadulok.

A pálya,
amit bejártam,
az idő ára (értéke) és árapálya
járva a vasi, a nógrádi, a veszprémi
és néhány más határban,
vajon mivel méri,
hogymagamra találtam?

De mindben:
mert enyém ez a sokarcú, mégis egy vidék,
s nem csak azért, hogy lefogjam rozsvetéseim
a kedvesem szemét
– mint írta,
aki felismerte a végén, hogy önmagát nem bírta
tartani az idő meredélyén,
Váci Miska bácsi –

De az önmagát szervező
idő, vagy jobb ízzel mondva, az ÜDŐ,
csak arra jó, hogy fulladván a tüdő,
lihegje,
te sem vagy, csak kutyaÜTŐ?

Vagy kefincélő népies szütyő!

Áhitat a háztetőn

*Kiss Bencének,
amikor hetvenéves*

Bence, utazzunk el Szencre!
Ott – régen –
apai nagyapámnak jó kocsmája volt,
adott a vendégnek
sonkás tálat, zöldhagymát,
kancsóban hozzá a bort.

Itt Pesten is volt jó bor.
Ittunk belőle.
Ittunk mi itt-ott, mindenütt,
de egyszer – a mindenit –
felmentünk nálatok a háztetőre.

Bizony, én szédültem,
ha lett volna ott szék, leültem
volna.
(És nem volt kéznél szolda.)

Ámde „legalább”
jöttek ott lenn a hajnali villamosok,
hogy lecsengessék az éjszakát,
és hozták, hozták
a mezők virágjószeit.
Hej, Bence, Bence, te illatos petrencel!

Kosztolányi úrra is gondoltam,
ingem kigomboltam,
s ma is vallom,

legyek bár vallom,
gepida,
jász, kun, jászkun,
zsidó vagy kabar,
játszhatunk – játsszunk
a létezés szavaival.

Én a munkámmal legyek magyar.

Akkor kerültem abba a Kosztolányi-
hangulatba,
és nagyon jó volt a tetőn,
abba'
az ámulatba'.

Nonszensz 1965

(Minket még kényszerítettek)

akkor(d) némulsz ELTE-szegény,
amikor a fő INTézeti letoszogány
fődre ítélve a munkahelyed,
eréllyel szól: „*ez a két emelet
nem van fenntartva teneked,
sipirc vidékre, tanyára,
akadj ott szakállas magányra,
tanítsd a szilajabb gyerekeket...*”

s motyogva mondod,
épp' ez a gondod,
hisz' indulsz te önként, evégett,
felemelni a vidéket,
csak – bocsánat! – nem érted,
miért kell veled így kiabálnia,
ez miféle animális anomália?

„*Animális-minimális!*”
a letoszogány miniszteriális
(mint valami generális) –
készen áll a nála a kancsal ok,
„tudd, te szegény népszolgalegény,
hogy *amit te akarsz,*
még abban is én parancsolok!”

(– No de uram, a modor!?
– Nézd, fiam, a többi magának kotor!
Te viszont oly' hülye vagy,
hogy elhűl az agy.)

A művelődésről, Magyarándorban

„... a vidékünk
új Helikon lesz.”

Csokonai Vitéz Mihály

Felszisszentünk, amikor megláttuk,
hogymint átépítése után
milyenne lenne Nándorban
a művelődés háza.

A bejáráshoz felvezető
lépcsősor helyén
koporsószerű tömb terpeszkedett volna.

Nem úgy lett. Mert volt önérték,
bátorság, okos szó
alutasítani a rémképzetet.

Mert így akartuk.

Nyugodtan, ünneplő szívvel
sétálok fel hozzá.
Nők énekelnek és súlyos szavú férfiak.

(2012)

*

Az egerszegi kalauz...
(Akit kirúgtak,
mert a simliskedéseket
jelentette feljebb.)

Írtam a srácnak egy dedikációt,
a kisfiának – a gyerekverses-könyvbe. (Az a dongós.)

Felhívott a nője:

„Szóval hazudott nekem? Van egy fia?”

– Dehogy, dehogy. Én a *jövendő*,
a *születendő* kisfiának küldtem azt a könyvet.

– Ja-a-a? Akkor mégis szeret?!

– Hát persze.

Statiszták

Gabi elégedett volt az akasztással.
Nyaka alatt elrendezték azt a kenderkötelet.
És hátul a biztosító hevedert.
(Hogy ne fulladjon meg.)

180 forint egy húsz perces munkáért! Jó!
(Gép-fahrtnal is csak tán harminc.)

Lefejezett eperfák az országúton.
Oda, arra akasztották őket.
És szöveg – nincs. Néma szerep. Statisztált, ugye.
    Simon papot, a kommunistát
    kellett eljátszania
    – mesélte, miután megtudta az ügyelőtől, ki volt az a pap.

Laci

Amikor Laci
az Esti Hírlapot árulta:

„Nézd, jönnek a pingvinek!”

(Hej, Laci, Lackó!
Ahogyan eléd topogtak.)

Tapolca, meg Nógrád, meg Pest

CSERMÁK* – a világhírű kalapácsvető – Dr. Papp (Doktorpapp, Doki) neveltje volt Tapolcán. Emlékük megvan ma is.

Tíz es éveim közepe táján én a legsötétebb kétségbeesésig odavoltam Berghauser Katalinba.

Hogy miért nem ültet maga mellé, amikor zongorázik, és láthassam, hogyan kell csinálni ezt a csodát. És eltanulnám. És tőle, attól a kedves arcától, a jóillatú hajától és ahogyan a finom ujjai... És én is.

Katit persze egy olyan fiú vette feleségül, akire én csak felnézni tudtam. A Pepu – Pista. Én meg Erikát, a gátfutónőt, aki egyszer még Kazi Arankát is megverte. Igaz, barátságos bemutatón. Biztos hagyta neki.

Ezek a régi emlékeim most akarnak újra lenni, amikor az *Alsótó utca* versemet, meg a *Tyúkpiactér 2.* kisnovellámat átlapozom. Az első megvan könyvben, a másikat azt hiszem Salgótarjánban, napilapban nyomtatták ki, igaz, ott *Lyukpiactér 2.* lett a címe. Hej, nyomdász, hej, korrektor!

No, pláne, amikor a kivitelezőim okosabbnak gondolják magukat, ahelyett, hogy a kéziratról dolgoznának. Biztos csak átkiáltott a szedőnek a mester, az persze félrehallotta. S – de ez máshol – amikor a felszabadulást *felszabdalásnak*, még egyszer *felszabdalásnak* meg *felszab dulásnak* szedték. Haha!

Ez így igaz.

Igazán, úgy szeretnék mindig komoly lenni, megbízható. Ezt is komolyan mondom. Emberek, miért nem figyeltek az írásra?

No, jó. Néha sejtem, tudom is. Felszab dulás. (Dúli-dúl, bala-lajka, nyírfaága jól kifaragva, ugye. Ki érti ezt?)

A korosztályom bizonyára.

Írtam is *Kis Pintér Imre* nyomán az *Örökös tavaszban*, hogy „valamelyes rendet kell teremteni”.

Bizony, Imre. Te sem élsz már. Én is szép halott szeretnék lenni.

---

* CSERMÁK, nem Csermanek, utóbbi ugyanis Kádár János volt. Egyébként Csermákra azt mondták: „Jó, jó, de a sarlót nem hajítottad utána.”

Titkos mozaik* I.

Ott ült a császár, dús hajában –
tört árnyat nyújt a minarét –
Én meg sokat fizettem általában
az albérletekért.

A dühöm forrt, mint néma katlan
a szeptemberi bágyadt búcsúzónál.
A vén könyvekhez is csak hű maradtam,
s ettem babot meg szóját.

Mert ő tudta a századok múlását,
s régvolt bölcsészek minden bánatát,
marokszám szórta őket énnekem,
és hű barátom egy maradt, a köd.

De az éj erőt vett, csakhamar beront a
tűnt ifjúság tündér taván.
És fél liter tejre jutott pénzem naponta
Fenség, a Francföld künnyső parlatán.

Majd lesz, hogy nem tűnődöm bús dalon,
hisz annyi jövő jut még a léleknek,
Andrea, no jőj ünnepen műzaba, luftballon,**
s majd fegyvert, s vitézt éneklek.

---

* A szerző bocsánatot kér e játékért Faludy György, Babits Mihály, Juhász Gyula, Arany János, Vajda János, Kálnoky László, Homérosz, Zrínyi Miklós íróktól!

** a Homérosz: Iliász kezdő sora (Andra moi ennepe Musa pa lütropon), itt május elsejei bőrös virsliről van szó (2000?)

Kissé titkos mozaik II.

Ha mennél hideg szélben

(BURNS)

a Felvonulás téren át –

Anyám, arany liliomszál –

Mondjátok, hogy könnyeit ne döntse

(PETŐFI)

Legfelső pontján fájdalmának

(KÖLCSEY)

MÉZET CSORGATTAK AZ AKÁCIÁK

S a matrózkocsmák mélyén felzokogtam.

(FALUDY)

Csillagos ég, mőre* van a magyar hazám?

(KATONADAL)

A virág hazug.

Szavamat, helyemet magam választottam –

CSAK A SZÍNEK VÍG PACSIRTÁI ZENGTEK

(KOSZTOLÁNYI DEZSŐ)

S a matrózkocsmák mélyén felzokogtam.

(FALUDY)

A virág hazug –

(W. LAURA)

(2014?)

---

* mőre = merre (népi)

Az én szégyeneim

(Mesélek a kislányomnak)

Az is olyan szégyellni való volt,
hogy a kirakatba kitétek pár mosószappant,
s odaírták, „áruhalmozó”,
alája az osztálytársam családja nevét.

Az is olyan szégyellni való volt,
hogy az iskolában hideg volt a kályha,
és a kémia tanárnő vállára terített nagykabátban
írta fel a táblára a hákettőöt, meg az ennaóhát.

Az is olyan szégyellni való volt,
hogy a boltban egy hosszú plakátra
azt írták, hogy „népünk erős bástya”,
mármint, hogy „nem rés a béke frontján”.

Az is olyan szégyellni való volt,
hogy én akkor verset írtam arról, hogy a tőkés
háborúra uszít, de a nép az bizony ezzel szemben
nyitott éles tőrkes (hiszen így jött rá a rím).

Az is olyan szégyellni való volt,
hogy egy költő meg azt írta, hogy a nép már egyetért,
én meg úgy éreztem a karének órán, hogy
sorba áll húsért, tejért, és nem, hogy küzd a szép új életért,
pedig akkor őrsvezető voltam,
be is mondtak*, s az énektanárnő
sarokba állított büntetésül.

Az is olyan szégyellni való volt,
hogy az áprilisi ünnepélyen én mondtam a verset,
rövid nadrágban, mert akkor nem volt pénz hosszú nadrágra,
és az idegen hadsereg tisztje nem emelte kezét a sapkához,
nem tisztelgett a magyar Himnuszunk.

---

* az árulkodás szava gyerekkoromból

Az is olyan szégyellni való volt,
hogy az ilyesmiket akkor nem szégyelltem, csak tanultam,
mondtam is, de azt mondták: szeressem a Szovjetuniót,
én tehát szerettem. De azért a Berghauser Katit sokkal jobban.

S az is olyan szégyellni való volt,
hogy a szódavizes kocsi rúdja mellé fogva csak egy ló volt,
csendben várt a gazdájára, néha kicsit bókolt,
a homlokán fehér folt volt, afféle kis hófolt,
de az szeretni való volt.

Az is olyan szégyellni való volt,
hogy a térképen nem tudtam megmutatni, hol a Baleárok,
s mintha most is ott állnék és azt várnám, súgjon valaki,
csak arra várok.

A Kati sógora

Amikor a Kátival
ott ültünk a konyhába',
(igaz, nem volt ott szoba,
hát, ott volt a sógora),
reménykedtem, reménykedtem,
hogy akkor Kátival ketten...

De nem ment el, az csak ült,
mint egy szép szál marhasült.

Titkos üzenet

Veszek majd egy fehér inget,
s téged kérlek (téged illet),

hímezzél rá virágokat,
... meg csillagot (de ne sokat),

csak néhányat (hogyan kitessek,
gondoltál rám. És szeretsz még.)

(2019)

Rejtő Jenő

Egyszer P. Howard – a Fülíg Dzsimi teremője –
a Körúton sétálgatott.

'45 volt? Vagy '56?
Hajja! Hej, hajja!
Egyszer csak ezt hallja:
„... toward, toward*...
Arra, Mister Pé Howard!”

Mi ez? Ezek a nevemmel rímelnék?
De a katona csak mutogat
a nyitott teherautó felé,
ahonnan szép kenyereket osztogat sokat
két zsenyka.**

– Az angyalát! – tűnődik P. Howard,
Hiszen ezek orosz nők, „davaj, davaj”,
a srácok meg amcsik, Tommyk!!
Hát, az amerikaiak
vonultak be Budapestre???
A ruszki lányok meg
honnann vannak itt?

(Akkor már nem élt.
A P. Howard.
Hiába Rejtőzködött,
elvitték, mint Radnótit.
Hiszen tudjuk. Nem az oroszok
és nem az amerikaiak...és „a többi? – néma csend”.)

(Ez egy álmom volt. Álmomban ezt a kislánynomnak meséltem.
Öreg halász voltam, és együtt ettük a halászlét Péhovárddal
meg Tersánszkyval, a két Jenővel. Kakuk Marci is ott volt.)

---

* toward – arra, szembe, ahhoz (angol)

** zsenyka – asszonyka (orosz)

A boltosnő

Az a teknősbéka forma
nő* a friss könyvemet eldugatta
a szebb könyvek mögé –
és a regiszterbe sem hagyta bevenni.

Így hát hiába mondtam barátaimnak,
hogy „átvette,
ott lehet megvásárolni...”

(A DAMÓ kiadása után, 2002 körül)

---

* Később már a nevére sem emlékeztem. Jól van.

Ildi

Amikor a szép Ildikó (a művházigazgató)
az ismert rockzenészt
– akit meghívott, hogy műsort adjon,
egyből túlbecézett nevén
kezdte szólongatni, Andris, Andriská,
az ránézett,
megkérdezte:
„Téged hogy is hívnak?”

A HÉV-nél

Milyen néven vagy? – szólt vissza
a HÉV ajtajából a fiú a lánynak.

Mondom a fiúnak:
Nem tudtad volna ezt udvariasabban megkérdezni?
Ajtó: be!

A lány: Nem baj. Az nem baj. Az nem baj. Nem nagy.

Konc tanár úr

meg a csitrik

Amikor a lányok
– három kis gimista –
hátsó, a buszvégben
összebújva csipelt,
és – meg nem mondom, milyen –
szavak hagyták el a szájukat,
végül odamentem:
„Nem szégyellitek magatokat?
Ez a sok ronda szó,
ami csak úgy dől belőletek,
ez mind bennetek van?
Milyen helye lesz majd ott
a kis magoncotoknak?”

ljedt pislogás.

„Vegyétek csak tudomásul,
– én vagyok a Konk,
a Konk tanár úr,
a jövő héten találkozunk,
mert áthelyeztek a ti iskolátokba.
Megismerlek arcra,
külön-külön, hiszen szépek vagytok.
Akkor aztán lesz kapsz! Pofa be! Kuss! Kuss! Sáráp!
Csuti! meg Tyisse!”

Persze, ahogy ordítottam – (odamentem, mondtam),
és nem is helyeztek át – éppen nem volt munkám.

(2000–2018?)

A közterületfelügyelő

Ez a fiú szépen feltornyozta
csinos nagy kupacba
(– a hülye –)
a házvakolatot
a telek végében, a pataknál
(pedig mondtam,
hogymint terítse szét,
majd benővi a lapu, a giz-gaz)
de ő nem –
mert ő pedáns fiú.

Jött is ám a térfelügyelő,
hogymint nézze meg, mit csinált ott hátul?
„Talán még szarni is odajár?
Ez micsoda?
Milyen cigánytempó?”

„Uram, lélekben cigány vagyok.
De a saját illatosított vécémbe szoktam.
A fiút meg ne büntesse meg.
Kotortassa el,
vagy vitesse el
a nagy szemetelőbe.”

(Nem a fiút,
hanem azt a hulladékot, sített.)

A zöldséges asszonynál

- Azt mondja, hogy író? Maga – író?
- Nem is gondoltam, olyan, olyan...
- Milyen?
- Olyan rendesféle.
- ?
- Szóval...
- Azok tán nem egész rendesek?
- De! Nagyon is, szóval... S miket ír?
- ... tudja mit (de szép a pislantyúja),
megírom én ezt is.

Márta

Amikor Mártának elromlott a kapuja
és kellett vennie egy *kapupántcsavart*.
Mondom, elmegy a vasboltba és veszel.
Márta a boltban:
„Kérek egy kupáncsap, egy...
kupáncsavar, kupáncsaplak”...
Néz a boltos. És röhög.
Márta is. (Persze, rájátszott a dologra.)

A nő szája

Hannának különösen a szája szép. Van egy magyar – ő énekesnő –, Hanna, ugye, színésznő, mondom a magyar szép nőnek is hasonló a szája. De Hannáé szebb. Egyébként mind a kettőé. Hannáé – hogy is mondjam – érdekesebben szebb.

Aztán Gyöngyi. Csodás... Az ő egész lénye... megáll most a tollam, nem találok rá kifejező szót. Ez úgy van, hogy ha írom, akkor visszajövök egy racionális helyzetbe, e helyett nem írok, csak nézek magam elé, és jó így maradnom, szóval csupán „bennemlegyenmeg” módon lennem vele, Gyönggyel. Mert hívtam így is. És Gyöngyösnek is. Gyöngyöshöz képest az előbb mondott két nő finomabb.

A hasonló mind a háromnak a szájában van. No, nem benne, belül.

Az érdekesség a szájuk hasonlósága, az, amiért együtt mondom őket.

A kifejező szemük is nagyon hasonló, és ebben Gyöngy biztosan egyenrangú a kettővel, sőt, Gyöngy tekintetében egy mélyen barátkozó belső melegség is van, míg Hanna meg az énekesnő egyszerűen osztályon felüli szépség.

Lehet, Gyöngyös felett ők is elnéznének azzal a bizonyos „nem tudomásul vevő” női nézéssel. Azzal, ami a másik megalázásának legkifinomultabb módja.

Én – a magam részéről – férfiként, ugye, találkoztam már ilyen női nézéssel. Ahogyan engem néztek le. De Gyöngyit is így néznék le. És azt hinnék, ők a szebbek. És ebben igazuk is van.

Gyöngy viszont lélekmelegen szebb. Ugye ismerős az, amikor egy nőnek egy pillanatra megáll, elakad a beszéde, nem is beszéde, hanem hogy úgy mondjam, az addigi viselkedése, és ilyenkor gyors lélegzetvétel szokott lenni a nőknél. Kis csend, kis szünet van... beszéde, vagy még inkább a mosolya követi ezt a kis csendet.

Ilyenkor – zenei hasonlattal élve – „dúrban” elhangozhat egy a meglepődést kifejező, mélyről jövő szó, inkább hang, de ez nem „dúr”, hanem „moll”, hogy a hasonlatnál maradjak. Ennek ugyanis nincsen hangbéli megnyilvánulása, de érezhető. Ilyenkor a nő tüdejéből átérződik a sóhaj-táshoz hasonló kilélegzés – mint valami kis szellő, de a szellőnél gyengédebb – ez az, amikor olyant sikerült mondanom neki, ami, nyilvánvalóan nagyon megérintette őt.

Nem kézzel a testet, hanem mondom, a lényét. Az ilyesmi már testi kapcsolat, míg az első két nőé, testetlen, látvány csak, bár annak nem mindennapi.

Az ilyen – úgy mondom – lélegzéstalálkozás kétségkívül testi, de nem kell követnie a megszokott homlokösszeérintésnek, sőt, még inkább nem a tenyerednek az ő arcára tevésének, nem kell, mert ennyi elég, nem kell elsietni.

Mindjárt idetolakszik most emlékeimből egy majdnem triviális eset. Nem fontos, ki volt – no jó, egy igen izgató asszony – aki szándékosan küldött arcomba egy illatos kilélegzést, a jól ápolt szájából, de ő gyomorból lökte föl a levegőt – micsoda közönségesen rutinos, ítéltem el azonnal magamban – , amikor a busz hátsó kapaszkodó rúdjánál felém fordulva megkérdezett, hogy „itt kell-e leszállnia az Astoriához?”

„A Pipacsba akarsz te menni...” – dűnnyögtem magamban – „s te jobban tudod, mint én, én a csóró egyetemista...”

Az a jó, ha nincsen elsietve...

S az ilyesmi ugyanaz, mint amiről az elején beszéltem, hogy megáll, hogy leáll az ember, mert nem jó elsietni, jobb, ha lassan, kiélvezve a dolog lassú kibontakozását. Ha úgy van.

Gyöngyiben a szája volt a legjobb, a legérdekesebb. Ezért beszélek Schygulláról meg a magyar énekesnőről. A szájuk miatt. S olyan ez, amikor leírom, mint amikor a lélegzetszünet után tovább kell haladni, mert már odaadta – maga is érzi – magát. Az arcomba lélegzéssel, nem az arcomba lökéssel, hanem ártatlanul. Ő kicsit szégyenkezik is, bizonyára. Mert tudja, hogy létrejött köztünk a kapcsolat.

A sóhajtásával. Ez a legjobb.

(Gyöngyinek az alsó ajka egy kicsit teltebb volt.)

Nevettem is magamban, hogy „Gyöngyi, te a pápuák vagy mik, azok közül a szájukba fatányért ékszernek bedugó, illető néger nők közül vagy? De neked a Jóisten csinálta ilyenre a szádat, nem valami fatányér.”

A szerelmi előjáték nem a mozdulattal kezdődik. A beszéddel kezdődik.

Egyébként a Pipacs neve most Stage Club, az Aranykéz utcában.

Piros haja volt

Gyuri bácsi akkortájt az EMKE emeleti mulatójának felelős vezetője volt.

(Nagypolgári gyökereihez képest nagy szó, nagy rang a Rákosi-időben. De hát jónak lett ítélve a feladatára.)

No és volt egy éjszakai helyről helyre libbenő igen sikeres énekesnő. Vörös démon. Fellépett ott is, két óra körül. Boros Ida – tombolva fogadták.

Ugyanis az volt a sikerszáma, hogy

„Az én apukám egy olyan híres bohóc volt,
mint amilyen még nem volt sohasem.
Piros haja volt és krumpliból volt az orra,
trombita harsant, mikor megjelent.”
Nem félt sosem ott fenn a trapéz tetején,
mókázott ő a szörnyű mélység szélén...”

(Németből jött át kiváló fordításban: „O, mein papa...”, Köves István fordította – meséli, hány üveg cognacért. A zongorista Turán Laci bácsi kérésére.)

Szóval, ment a dolog.

Hívatják az ávóra Gyuri bácsit: „Soha többet! Nem lehet! Betiltva!”
Hát...?

Mondja Gyuri bácsi a nőnek. Az meg rimánkodik, hiszen, ha ezt nem énekelheti, nem lesz örvengő taps, meg minden. Levette lábáról az öreget. Ment a szám, ment az továbbra is.

Gyuri bácsit kirúgták, a nőt megfigyelés alá vették.

Maga Gyuri bácsi mesélte nekem. Istenbizony!

Aki nem érti, annak ti mondjátok meg. Kösz!

(Hiszen Rákosi, ugye, kopasz volt. Hahaha!)

Jelenet

A tanár úr lánya színésznő és a rádióstúdió-szoba közepén áll, szemben a rendező üvegkalickájával. Már elmondta a verset, egyenletes jó hangja van, benne olyan kissé éneklősnek ható, de egyáltalán nem affektáló, világos felső hajlításokkal, amelyek ezer közül is csak őt magát jelentik.

Szép nő.

Mielőtt a felvételhez fogtak, a rendező udvariasan megszólította – üdvözölte – és megköszönte, hogy eljött. A színésznő szeme akkor még nagyobbra tárgult, és arcán a kis bemélyedés játszani-remegni kezdett.

Hódolni valóan szép.

A rendező azt szerette, hogy ez a színésznő mentes volt minden megjátszástól. Még azt sem lehetne rá mondani, hogy jól kipróbált kellemmel adja a kissé csodálkozó odafigyelést. Nem, nem. Elfogulatlanul volt kellemes.

„Valóban apám tanította?”

Valóban a színésznő apja tanította úgy tizenöt éve a rendezőt a gimnáziumban. Nem lehetett volna akkoriban a tanár úrról azt gondolni, hogy ilyen nagyon rokonszenves lánya lesz. A tanár úr nagyhangú, nagy étvágú férfi volt. Ő is ott evett diákjaival a menzán- napközi otthoni konyhán. Akkoriban a színésznő még tizenhat-tizenhét éves lehetett. A rendező egyszer látta is őt. Leutazott a lány ugyanis a vidéken tanító apjához meg a nagymamához. (A színésznő. Ott ült a nagymama kis belsőudvaros házának küszöbén, és egy kilós mérlegsúllyal mandulát tört a küszöbön, szépvonalú lába elnyújtózva.)

De ezt nem mondja meg most neki, csak az édesapjáról beszél hozzá. Hogy mekkorákat kiabált az osztályban. A színésznő kicsit zavarba jön. Elfordul.

Aztán a vers. Anna Ahmatova verse. És most itt áll. A rendező kiint neki a kalickából, mert a hangmester jelezte, jó a dolog, ő meg összecsapott hüvelyk-mutató ujjal kis kört formázva tovább mutatja a színésznőnek, hogy jó, hogy oké.

Hátul ott mosolyog a rádió státuszos rendezője – egyidős egyébként a rendezővel, akinek csak most egyszer engedte át a munkát, hogy felvehesse a színésznővel Ahmatovát. Jó a dolog.

Res placet. (Latint tanított a tanár úr.)

És most ott áll a színésznő, a lánya, a nő. Már több mint fél perce előadta a verset – elsőre, hibátlanul – s most nem mozdul.

A hangmester vállát felhúзва kérdő arccal, oldalról a rendezőre: „mi van?” Még az órafődelét is megkoppintja a csuklóján: „mi lesz már?”

A nő néz. Nézi a nő.

(A rendező azért ment akkor a színésznő nagymamájához – úgy tizennyolc éves volt a fiú, – hogy már megint kérjen tíz forintot kölcsön, s a nagymama mindig adott. De ezt sem fogja elmondani a nőnek.)

Ott áll és néz.

Rezzenéstelen arccal áll. Kiáll. És nem szól.

Ő a megelevenedett méltóságtudat.

A rendezőt pedig nagyon lassan előnti a szégyenérzet.

Mozaik

(a Kilencek verseiből)

A hagyomány földrajza mindent megmagyaráz
(OLÁH JÁNOS)

Szerelem kápolnavirága
(UTASSY JÓZSEF)

Maga harangozik a pap
(KOVÁCS ISTVÁN)

Egy titkos isten kezében
(KISS BENEDEK)

Sosem halunk meg ezen a csatatéren
(RÓZSA ENDRE)

Azon jődögél le egy fekete bárány
(GYŐRI LÁSZLÓ)

... adj kerek száját
(MEZEY KATALIN)

Mint ablak nyílik rád a táj
(PÉNTEK IMRE)

Megköt bennem haragtalan izzással
egy emberi táj
(KONC JÓZSEF)

A kilencek

(tréfa)

Mezey Katalin.
Mezei kankalin.

Oljanó
volna jó.

Benedek, a Benedek
soha nem volt meredek.
Én a Konc.
Ő a Benc.

Pista,
a polonista.

Lacika
ha belerúg a fociba.

Imre
nem fizet (rá)
a verseimre?

Bandi,
a Gandhi.

Dzsó,
a só.

Konc (ugye),
– a konc.
(... mert hívtak Koncnak, boncnak,
jerikói loncnak...)

A rúzsos szájú kalauznők

A rózsarácsos tér sarkán vagy a klasszikus homlokzatú ház előtt, ahol a villamos lassan lejtette táncát a hullámos síneken, és a galambok oda sem figyeltek a csörömpölő jószág szaladásaira, a város öt-hat villamosából egyszerre mindig csak kettő üzemelt, így hát összesen két kalauznővel, akik festették a szájukat, és amint a rúzsceruzát fogták, itt-ott vörösre mázolták a fogukat is, mivel a villamos a hullámos síneken zaklatottan lejtette lassú táncát, vagy a remízben szépítkeztek, amikor valamelyik villamost éppen reparálták.

A festő nőkalandjai

Hatkor már a festő is lejött a deszkaasztalhoz,
amin a vászonterítő épp a térdemig lógott,
és tenyéryi kék nefelejcs-mintasor futott körbe rajta,
olyankor már ittuk a révfülöpi rizlinget tisztán, mert erős,
hidegtüzű bor, szódával se rossz,
bár olyankor aranyárga színét kifakítja a hígítás,
és az nem szerencsés egy zsánerkép szempontjából,
mondom, a festő is lejött és megszokott mód
folytatódott a beszélgetés
pincei kalandokról, hézagos kerítésekről,
tán cseresznyefára futó babról, mit tudom én,
és persze igen gyakran asszonyokról is,
akiknek a nevét sohasem árulta el a festő,
gondolom, azért, mert így sokkal szabadabban ereszhette meg
a fantáziája gyeplőszárát.

Konczek szerkesztő úr

Időnként a fény az asztallapra hullott, és úgy délelőtt tíz felé
már az összes hírt kiolvasta az újságból az araszolató sugár,
máskor a város ágyéből égre okádó ködlámpái közt sétálgattam
hajnalban, a gyors indulása előtt,
de nézegetni nem nagyon nyílt mód, mert olyankor még sötét is van,
és a házfalakba karcolt neveket olvasgatni sem tudtam,
ugyanígy a piaci kosárral érkező olvasóra sem figyeltem túlságosan,
miközben Optima írógépembe fűzve, félig kihűlve
kisriport, portré vagy színes írás, az is előfordult,
hogyan megkezdetlen fehér papírlap volt.

A park pirosa

A parkban félembennyi magasra nőtt nősziromok, rózsák, vadvirágok
s más növények illeszkedtek a tengeri fű s talán violák közé.
A padok általában vörösek voltak, no, hát éppen erről akarok beszélni,
a festék kitartott a következő tavaszi padfestés idejéig,
bár olyankor természetesen olajjal kellett megbővíteni,
elbeszélgettem a parkőrrel is az idő tájt,
meg az elmélyülten festegető festegetővel,
aki cédulákat erősített a frissen festett padokra,
hogy „Vigyázat! Frissen van festve!”
de késő éjszaka ezt nem olvasták el a szerelmespárok,
hanem másnap hajnalban már jókora szív alakú piros női ülepek
hirdették, mármint hogy mikor, hol és milyen nagyon...

A zeglatogi barátság

Szereplők

Szeram Budomartisz Zeglai (Z)

Tolmács (T)

Két lány (néma szerep)

Pincér (néma szerep)

Előjáték

Bejön egy pincér. Vörös frakkot, fehér propellernyakkendőt visel és egy zöld zománcos fazekat tart a kezében.

Kéreget a fazékkal, de az üres marad. Fintorog: „Ez nem sikerül!”

Ekkor a fazekat a fejére teszi, így a magyar nemzeti színek állnak össze. Mutogatva „értelmezi”: vörös-fehér-zöld.

A T és Z beszédét hol nem érti, hol – a Tomácsot – megérti.

Ennek örül.

Eljátssza.

Z és T két „álkezet” is visel, Z bal, T jobb kezét. Az igazi kezüket a jelenet végén fogják előbújtatni, miután az álkezeket letépték.

A Pincér egész idő alatt csetlik-botlik, pofákat vág, „nem érti”, „érti”.

Z

Troumboja vokagovortatulod!

T

Tisztelt barátaink!

Z

Szeram Bumodartisz Katalitö se doluszitákor megerat zebbolu troumbojeszo vokagovortatulod niviszákelmi magaro terima vod milubacar szok lo hared vizlatus böminutál zeglatog.

T

Szeram Bundodartisz Ketalitö vagyok, és nagy szeretettel köszöntöm magyar barátainkat, amikor kedves meghívásukra beszélhetek a zeglatogi nép érzéseiről.

Z

Vin zeglatogi pekaroto bemi nutal vekkla fertamisu fek Kára Ozero bed pekarota middur hes bekli mi dettubo perla.

T

Mi, a zeglatogi nép egy kis szigeten élünk, a Fekete-tenger szigetén, nem sokan.

Z

Into zerlaszo bekkerta vosa mellikuta dzeri, vosa pukkotalia, devertusi, hellametta, vegi zsurisztáki, ed vin zeglatogi ed munta szek.

T

A különféle népek között vannak más és más külsejűek, vannak gömböcfejűek, ellipszis formájúak, piramis képűek és mi, hasábos alkatúak, és még sok más.

Z

Pet elregir szetto lukoda vosa hirelmi, mukortatu, ved molla szeberutalatta: hogo leda troumbojeteki.

T

De az eltérők közt vannak jelentős tudósok, akik igen sokat tettek, hogy megszülessen a jószág.

Z

Vos della tetta Lajos, Lajos Kulatcsitt, ven atta NA'Conxipan. Na'conxipan, es melle vikaridu renga pedivero mentezs hominus leppe.

T

Az önök Gulácsy Lajosa egy hős, aki megalkotta Na'conxipánt, amely csodálatos nyelvi eszköz az emberi vágyak kifejezésére.

Z

Ehetta vimed nokked lam szet revebello pucibodata.

T

És reméljük közösen, hogy jó igyekezettel csatlakozhatunk hozzá.

Z

Kazohinia bette, utico sze ven atta, ved hominus son bisz venikutta, ade vin nekollast hed vitatu, hen rudorik pucibodata.

T

A Kazohinia is megmutatta, hogy az emberek legalább kétféle kultúrát élnek, de mi nem követjük azt az utat, inkább a jó törekvés útját.

Z

Hetta vim dexeterra mano atte sinisimilisu mano vim pekkadola quot misu det pucibodata.

T

Ezért mi jobb vagy bal kezünk kinyújtásával akarjuk, hogy legyen közös jó.

Z

Vim vesz descaturu, sze bono, parkö mozs bettülangeto into celzominuto egge, atte magori det *tsizma*, parko megedetni, sok fracturnari, sok nyema koszt.

T

Mi *fapapucsban* járunk, s ez jó, mert el lehet tüzelni az ilyen hidegre fordult időkben, önök, magyarok pedig csizmát viselnek, amit meg lehet enni, ha hajótörést szenvednek, és már nincsen ennivaló.

Z

Adme vocos tis *elkülönülés* net gorda, merhi amos tiktak.

T

Nos, mondom, ez nem számít, mert kedveljük egymást.

Z

Milori poszluhasucsi ek voll ed rim ed tik-tak so bestellte pucibodatam.

T

Kedves hallgatóságom, én azt szeretném, hogy jobban boldoguljunk egymással.

Z

Et econikolltad reso vullu premixturista, applem rim canto tuotik *tüskéshátú sügérhal*, és queramiko ellhad magori széles *szarvú szürkemarha*, set publico essen bei michin nostradamus allekkata megessen bokü dö *marhahús*.

T

És gazdasági szerződést kívánok előterjeszteni önöknek, hogy adunk *tüskéshátú sügérhalat* és kérnénk cserébe magyar széles *szarvú szürkemarhát*, hogy ehessünk sok *marhahúst*.

Z

Vim ette *tüskéshatvú* szok füsü, bellati muliero a *hájukat* az rekoptja telodó.

T

Mi a *tüskéshátból* fésűt szoktunk készíteni, hogy szép asszonyaink azzal fésüljék a hajukat a... a... szóval a *halhús* leszapogatása után.

Z

Adi tek *szürkemarha* teco vim könnyen patuk end szaru exportalemme porto Patagonia és Szardínia.

T

A *szürkemarha* patáját és szarvát exportálni szeretnénk.

Z

Pata – to Patagonia, szaru – to Szardínia.

T

Bocsánat, a pontos fordítás szerint a patát Patagóniába, a szarvat Szardíniába.

Elnézést!

Z

Boni.

T

Jól van.

Z

Zeglatogi szokta me devermed luffed damli.

T

Zeglatogi törvény szerint letépem és átnyújtom a bal karomat.

Z

(átadja)

T

Akkor magyarra fordítva, én a jobb karomat adom át.

Z és T

(Illesztgetik kézfogásra a letépett kezeket, de nem sikerül.)

LÁNYOK

(Két lány fehér fátyolos ruhában bejön és a két leszakított kezét illesztgeti kézfogásra, de ez így nem sikerül. Akkor a pincér a fazékba rakja és kiviszi a két kart.)

Z

Tega mulomitivo dextra men sinistra, budimo tibe manohomo proba.

T

És most, hogy kizártuk a jobb és a bal összeillesztésének problémáját, legyünk végre igazi emberek.

Z és T

(A zakóujjból most előbújtatja igazi kezét és tárt karokkal össze-
ölelkeznek.

Mellettük a lányok nevetnek, örülnek.
(Őket is ölelgetik.)

oOo

Tartalom

János Kórház, Orgonás...	5
Szívsajdító	6
A praegrüni	7
Francia nyelvlecke	8
Párbeszéd a szigeten	9
A csoportszellem ragasztópora	10
A haj	12
A támadás-játék	13
Megrenovált isme* negyven év + 15 év után	15
Transz	16
Pallérozkodás	17
Olyan a tenyered	19
Az ecetfa védelmében	20
Az üdő	21
Áhitat a háztetőn	22
Nonszensz 1965	24
A művelődésről, Magyarnándorban	25
Statiszták	27
Laci	28
Tapolca, meg Nógrád, meg Pest	29
Titkos mozaik* I.	30
Kissé titkos mozaik II.	31
Az én szégyeneim	32
A Kati sógora	34
Titkos üzenet	35

Rejtő Jenő	36
A boltosnő	37
Ildi	38
A HÉV-nél	39
Konc tanár úr	40
A közterületfelügyelő	41
A zöldséges asszonynál	42
Márta	43
A nő szája	44
Piros haja volt	46
Jelenet	47
Mozaik	49
A kilencek	50
A rúzsos szájú kalauznők	51
A festő nőkalandjai	52
Koncsek szerkesztő úr	53
A park pirosa	54
A zeglatogi barátság	55

A szerző kötetei

Galambok, galambok a történelemben (versek, 1984)

Egy szó (versek, 1987)

Damó (ballada-próza, 2001)

A tájjal maradtam (versek, 2006)

Ölelhető térség (versek, 2006)

Napozik a dongó (gyermekversek, 2006)

Ahmatova ifjú arca (műfordítások, 2007)

Formáért sóvárgó (versek, 2008)

Az okos számár (humor, 2008)

Vogul szigorlat (versek, 2011)

Örökös tavasz (versek, 2015)

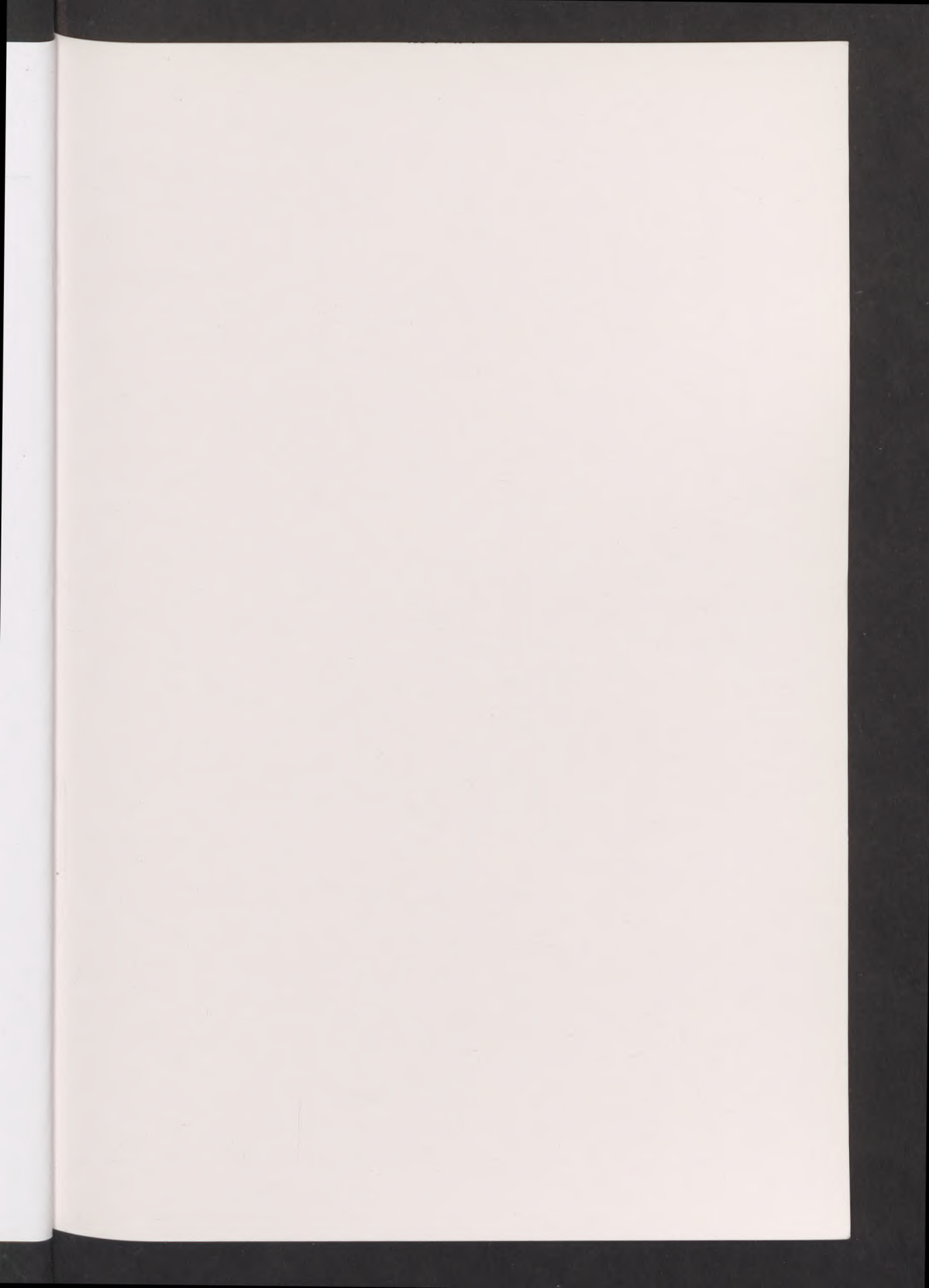
Sócsillag (versek, 2015)

A kőasszony (elmozdulások, 2017)

Kurdics a Mélytányérban (novellák, 2019)

A csalános (regény, 2022)

Nyomtatás: Vareg Hungary Kft. • www.vareg.hu
Felelős vezető: Egyed Márton

Ez a könyv az ötvenes–hatvanas–hetvenes évekről mond el – a szerző a lányának beszél – olyan történeteket, humoros, néha keserű sztorikat, amelyekben bizonyos értelemben tükröződik az apa élete.

2000 Ft

9 789635 342174

KONCZEK JÓZSEF

... MOST MÁR ELMONDOM A NAGYLÁNYOMNAK